

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 901/2542

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ADMIN 901/2542 ร้อยตำรวจตรี หรือ จำเลยตำรวจ หรือ นาย สม พล พัฒนวิเชียร ผู้ถูกกล่าวหา

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 31, ป.วิ.อ. มาตรา 15

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่ผู้ถูกกล่าวหาไปพบผู้พิพากษา หัวหน้า ศาลชั้นต้นที่บ้านพักเพื่อขอร้องให้ช่วยปล่อยชั่วคราว หรือรอกการลงโทษเพื่อต้องการช่วยเหลือ พ. ซึ่งเป็นหลานโดยไม่ปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาได้เสนอ ผลประโยชน์เป็นเงินแก่ ผู้พิพากษาหัวหน้า ศาลชั้นต้นแต่อย่างใด และเมื่อ ผู้พิพากษาหัวหน้า ศาลชั้นต้นปฏิเสธและแนะนำให้ไปปรึกษาทนายความ ผู้ถูกกล่าวหา ก็กลับไปโดยดี ทั้งไม่ปรากฏว่า ผู้ถูกกล่าวหา ได้กล่าวรับรองต่อ พ. ว่าศาลชั้นต้นจะให้ปล่อยชั่วคราวหรือตัดสินรอกการลงโทษให้ แต่อย่างใด ยิ่งไปกว่านั้นในชั้นฎีกา พ. ยังได้ทำบันทึกด้วยลายมือของตนเองยืนยันว่าตนไม่เคย ให้เงินแก่ผู้ถูกกล่าวหาเพื่อให้ช่วยวิ่งเต้นคดีแต่อย่างใด ผู้ถูกกล่าวหาได้ช่วยเหลือโดยสุจริตใจเพราะ เป็นญาติกัน โดยมีศักดิ์ เป็นอาและด้วยความสงสารลูกของ พ. จึงเห็นได้ว่าการกระทำของ ผู้ถูกกล่าวหา นั้นกระทำไปโดยสุจริตด้วยเจตนา ที่จะช่วยเหลือ พ. ซึ่งเป็นญาติกันตามสมควร ทั้งไม่ ปรากฏว่าได้เรียกร้องหรือรับผลประโยชน์ เป็นเงินตอบแทนแต่อย่างใด จึงมิใช่เป็นการประพฤติตน ไม่เรียบร้อยในบริเวณศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 31(1)

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจาก นางเพ็ญศรีหรือตัว สำนักร้องหรือคนสุภาพถูกฟ้องเป็นจำเลยในคดีอาญา หมายเลขดำที่ 442/2541 หมายเลขแดงที่ 467/2541 ของศาลชั้นต้น ในข้อหาความผิดเกี่ยวกับ เงินตราศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาเมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2541 ลงโทษจำคุกนางเพ็ญศรี 3 ปี ใน วันดังกล่าวนายดาบตำรวจพยัพตั้งอัน ทำหน้าที่หัวหน้าตำรวจและรักษาความปลอดภัยประจำ ศาลจังหวัดหลังสวน ขณะกำลังคุมตัวนางเพ็ญศรีออกจากห้องพิจารณาเพื่อกลับเข้าห้องควบคุม ของศาลนางเพ็ญศรี พูดกับนายดาบตำรวจพยัพว่า จำเลยตำรวจสมพล พัฒนวิเชียร ผู้ถูกกล่าวหา รับปากว่าจะวิ่งเต้นในเรื่องประกันตัวและเรื่องคดีทั้งได้เสียค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ถูกกล่าวหามากแล้ว แต่ไม่เห็นว่าจะได้ผลอะไร และผู้ถูกกล่าวหายังรับปากว่าจะวิ่งเต้นในชั้นอุทธรณ์ให้อีก นอกจากนี้ นางเพ็ญศรีเคยพูดในลักษณะเดียวกัน ต่อนายดาบตำรวจไพฑูรย์ มั่นทรานนท์ และนายดาบตำรวจ โกสิน สุวรรณชาติ ว่าเสียเงินไปเป็นแสนแล้วแต่ยังประกันตัวไม่ได้และยังต้องติดคุก นายดาบ ตำรวจพยัพเกรงว่าจะมีผู้หลอกลวงนางเพ็ญศรีโดยแอบอ้างศาลเพื่อหาผลประโยชน์ อันอาจ ทำให้เกิดความเสื่อมเสียขึ้นแก่ศาลและผู้พิพากษา จึงทำบันทึกข้อเท็จจริงเสนอต่อ ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลชั้นต้นศาลชั้นต้นได้สวนแล้ว เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาประพฤติตนไม่เรียบร้อย ในบริเวณศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 31(1), 33 ประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 15 จึงให้จำคุก ร้อยตำรวจตรีหรือจำเลยตำรวจหรือนายสมพล พัฒน วิเชียรผู้ถูกกล่าวหา 2 เดือนผู้ถูกกล่าวหาอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืนผู้ถูกกล่าวหาฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ทางใต้สวนข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่านางเพ็ญศรีหรือตัว สำนักร้องหรือคนสุภาพ จำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 467/2541 ของศาลชั้นต้นถูกศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุก 3 ปี ใน

ความผิดเกี่ยวกับเงินตรา เมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2541 ซึ่งก่อนหน้านั้นในชั้นฝากขัง นายอวยชัย
คนสุภาพอดีตสามีของนางเพ็ญศรีได้พาผู้ถูกกล่าวหาซึ่งมีศักดิ์ เป็นอาของนางเพ็ญศรีมาเยี่ยมนาง
เพ็ญศรีที่ห้องควบคุมผู้ต้องหาของศาลชั้นต้น และรับปากนางเพ็ญศรีว่า จะช่วยเหลือติดต่อให้
ศาลชั้นต้นสั่งปล่อยชั่วคราวระหว่างพิจารณา หลังจากนั้นผู้ถูกกล่าวหาและนายอวยชัยได้ไปพบ
ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลชั้นต้นที่บ้านพักและสอบถามว่าลูกหลานถูกจับ มีทางช่วยเหลือได้หรือไม่
ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลชั้นต้นให้กลับไปหาทนายความเมื่อผู้ถูกกล่าวหาขอให้ผ่อนหนักเป็นเบาโดย
รอกการลงโทษหรือปรับแทนผู้พิพากษาหัวหน้าศาลก็บอกว่าไม่ได้ต้องแล้วแต่รูปคดีนางเพ็ญศรีไม่
ได้รับการปล่อยชั่วคราวระหว่างพิจารณาและถูกศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุก ผู้ถูกกล่าวหาได้พูดกับ
นางเพ็ญศรีว่าจะช่วยให้นางเพ็ญศรีได้รับการปล่อยชั่วคราวในชั้นอุทธรณ์ โดยบอกว่าไม่ทราบว่
นายที่กรุงเทพฯ อยู่หรือเปล่า แต่นางเพ็ญศรี ก็ไม่ได้รับการปล่อยชั่วคราวในชั้นอุทธรณ์ ปัญหาที่
ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ถูกกล่าวหาว่ามีว่า ผู้ถูกกล่าวหาที่มีพฤติการณ์เรียกร้องผลประโยชน์เป็นเงิน
จากนางเพ็ญศรีเพื่อนำไปวิ่งเต้นคดีให้ได้รับการประกันตัวหรือเพื่อให้รอกการลงโทษหรือไม่ จากการ
ไต่สวนของศาลชั้นต้นก็มีแต่คำเบิกความของนายดาบตำรวจพยัพ ตั้งอัน เท่านั้นที่ยืนยันว่าในวันที่
ศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุก นางเพ็ญศรีนั้น นางเพ็ญศรีร้องให้เมื่อสอบถามก็ได้ความว่าได้เสียเงิน
วิ่งเต้นให้ผู้ถูกกล่าวหาไปเป็นแสนแล้ว แต่ก็ประกันตัวไม่ได้ทั้งยังถูกศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุกด้วย
ซึ่งเป็นเพียงคำบอกเล่า มิได้รู้เห็นว่ามี การเสียเงินให้ผู้ถูกกล่าวหาไปจริงหรือไม่ ส่วนนางเพ็ญศรีนั้น
เพียงแต่เบิกความว่าผู้ถูกกล่าวหาเคยไปเยี่ยมพร้อมกับนายอวยชัยและถามพยานว่ามีเงินหรือไม่
จะช่วยวิ่งเต้นผู้พิพากษาหัวหน้าศาลชั้นต้นให้ปล่อยชั่วคราวเพราะรู้จักกัน เป็นเพื่อนกับบุตรชาย
พยานบอกว่าไม่มีเงินและไม่ปรากฏว่าพยานได้ให้เงินแก่ผู้ถูกกล่าวหาไปเพื่อเป็นค่าวิ่งเต้นดังกล่าว
แต่อย่างไรนายอวยชัยอดีตสามีนางเพ็ญศรีก็เบิกความว่าเมื่อผู้ถูกกล่าวหาทราบว่านางเพ็ญศรีซึ่ง
เป็นหลานถูกจับก็มาเยี่ยมพร้อมกับพยานและพูดว่าจะไปช่วยพูดกับผู้พิพากษาหัวหน้าศาลชั้นต้น
ให้อาจได้รับการปล่อยชั่วคราว เพราะเคยเห็นผู้พิพากษาหัวหน้าศาลชั้นต้นมาตั้งแต่เด็ก มีบ้านอยู่
ใกล้กัน และรู้จักบิดามาริยาผู้พิพากษาหัวหน้าศาลชั้นต้นด้วย หลังจากนั้นประมาณ 1 สัปดาห์
ผู้ถูกกล่าวหาและพยานไปพบผู้พิพากษาหัวหน้าศาลชั้นต้นที่บ้านพักผู้ถูกกล่าวหาถาม
ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลชั้นต้นว่าหลานถูกจับจะขอให้ช่วยปล่อยชั่วคราวได้หรือไม่
ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลชั้นต้นปฏิเสธผู้ถูกกล่าวหาจึงถามต่อไปว่า ถ้าอย่างนั้นขอให้ช่วย
ผ่อนหนักเป็นเบาโดยตัดสินรอกการลงโทษและลงโทษปรับแทนจะได้หรือไม่แต่
ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลชั้นต้นตอบว่าไม่ได้ต้องแล้วแต่รูปคดีดังนี้จากคำเบิกความของนายอวยชัย
ไม่ปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาได้เรียกร้องผลประโยชน์เป็นเงินจากนางเพ็ญศรีเพื่อนำไปวิ่งเต้นให้ได้รับ
การประกันตัวหรือเพื่อให้รอกการลงโทษแต่อย่างไรการที่ผู้ถูกกล่าวหาไปพบผู้พิพากษาหัวหน้าศาล
ชั้นต้นที่บ้านพักเพื่อขอร้องให้ช่วยปล่อยชั่วคราวหรือรอกการลงโทษนั้นก็เป็นการทำไปเพื่อต้องการ
ช่วยเหลือนางเพ็ญศรีซึ่งเป็นหลานโดยไม่ปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาได้เสนอผลประโยชน์เป็นเงินแก่
ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลชั้นต้นแต่อย่างใด และเมื่อผู้พิพากษาหัวหน้าศาลชั้นต้นปฏิเสธและแนะนำ
ให้ไปปรึกษาทนายความผู้ถูกกล่าวหา ก็กลับไปโดยดี ทั้งไม่ปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กล่าวรับรอง
ต่อนางเพ็ญศรีหรือนายอวยชัยว่าศาลชั้นต้นจะให้ปล่อยชั่วคราวหรือตัดสินรอกการลงโทษให้
แต่อย่างใดยิ่งไปกว่านั้นในชั้นฎีกานางเพ็ญศรียังได้ทำบันทึกลงวันที่ 19 พฤศจิกายน 2541 ด้วย
ลายมือของตนเองยืนยันว่านางเพ็ญศรีไม่เคยให้เงินแก่ผู้ถูกกล่าวหาเพื่อช่วยให้ช่วยวิ่งเต้นคดี
แต่อย่างไรผู้ถูกกล่าวหาได้ช่วยเหลือนางเพ็ญศรีโดยสุจริตใจเพราะเป็นญาติกันโดยมีศักดิ์ เป็นอา

และด้วยความสงสารลูกของนางเพ็ญศรีเช่นนี้ จึงเห็นได้ว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาที่กระทำไปโดยสุจริตด้วยเจตนาที่จะช่วยเหลือนางเพ็ญศรีซึ่งเป็นญาติกันตามสมควรแก่กรณี ทั้งไม่ปรากฏว่าได้เรียกร้องหรือรับผลประโยชน์เป็นเงินตอบแทนแต่อย่างใด จึงมิใช่เป็นการประพฤติน่าตำหนิหรือในบริเวณศาลตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 31(1) ที่ศาลล่างทั้งสองลงโทษผู้ถูกกล่าวหาฐานละเมิดอำนาจศาลมานั้นไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของผู้ถูกกล่าวหาฟังขึ้น"พิพากษากลับเป็นว่า ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีความผิดฐานละเมิดอำนาจศาล

องค์คณะ

ระพีพร บรรจงศิลป์ · วุฒินันท์ สุขสว่าง · วิรัช ลิ้มวิชัย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/901/2542>